

Història de Barcelona. A CAMPANA

SETMANA-CULTURA

Mentre l'acord Edicions 62-El Observador, que fomenta l'aparició d'algunes de les millors obres de la literatura catalana en l'edició dominical d'aquest diari, cotinua a un ritme de 30.000 exemplars —xifres reals—, Fundació Enciclopèdia Catalana ha presentat la *Història de Barcelona*, dirigida per Jaume Sobrequés. Aquestes curioses col·laboracions invertides semblen suggerir, amb el temor a la crisi editorial, que tot hom treballi per a qui millor pagui... ni que sigui el diable.

M. A. Capmany.

Homenatge a Maria Aurèlia Capmany a Mallorca. La desaparició de l'escriptora i política Maria Aurèlia Capmany ha estat molt sentida dins el món cultural de Mallorca. La seva vinculació a l'illa, sempre molt estreta, ha deixat molts d'amics que ara, poc temps després de la seva mort, li reten públic homenatge.

Així, l'Obra Cultural Balear organitzà la setmana passada una taula rodona en la qual participaren bons coneixedors tant de l'obra com de la persona.

Els escriptors Gabriel Janer Manila, Josep Maria Llompart, Josep M. Palau, Antoni Serra i Aina Moll foren els encarregats de glossar per a un públic força copiós la personalitat de Maria Aurèlia Capmany.

Maria Antònia Oliver: "Als Països Catalans hi ha massa premis"

Maria Antònia Oliver ha guanyat el premi Prudenci Bertrana d'enguany amb la novel·la *Joana E.*, la història real d'una dona que ella mateixa va conèixer i que va morir ara fa tres anys. Mentre no es publica, és a punt d'estrenar la seva primera obra de teatre, *Negróni de ginebra*. A més tradueix la darrera versió que Mary Shelley va fer del seu *Frankenstein* i ha promès noves aventures de la detectiu Lònia Guiu. Per altra banda, TVE roda un episodi de *Serie negra* basat en un original seu.

—Joana E. és una novel·la que t'ha costat molt d'escriure, ¿oi?

—Aquesta novel·la era un corcò. Només de conèixer la Joana, l'any 79, jo ja li vaig dir que volia escriure la seva història. Ho vaig intentar l'any 80 i no me'n vaig sortir. Ho vaig tornar a intentar al 1985 però no em va agradar. En aquell moment, en vaig fer un conte per a *Triptics* que es diu precisament *Joana E.* Quan la Joana es va morir, vaig decidir que si no la feia aleshores, no la faria mai. Vaig trobar el to i la vaig anar escrivint en primer persona.

—La novel·la és la història d'una dona, ¿però què més?

—Jo trobava que la Joana era una dona que, malgrat no saber-ho, era molt feminista. La Joana, de petita, va ser a un míting feminista a Londres perquè sa mare l'hi va dur. A ella li va agradar molt el que hi va sentir però les vicissituds de la seva vida, tan melodramàtica, no li van deixar ser feminista del tot. Això, sobretot, va ser el que més em va interessar. Era una dona forta, ambigua. He volgut fer, senzillament, la seva biografia, agafant tot allò que m'ha semblat més interessant per a mi i que he trobat més interessant per als lectors.

—Amb aquesta novel·la has guanyat un premi, encara que a tu, això dels premis no t'acaba de convèncer.

—Als Països Catalans hi ha massa premis. N'hi ha uns quants que crec que s'haurien de conservar com el Sant Jordi, els Premis Octubre, el Prudenci Bertrana, que tenen un significat molt concret.

M. A. Oliver.

—Però aquest, l'has guanyat.

—Si, jo vaig estar molt contenta de guanyar-lo, però continuo pensant que els premis són només l'opinió d'un grup de persones que són el jurat i que també es poden equivocar. Els premis no fan canviar les novel·les.

—El Prudenci Bertrana, l'any que ve es convertirà en un guardó que s'atorgarà a obres publicades. Això no és desmitificar massa els premis?

—Jo crec que els membres de la Fundació també creuen que hi ha massa premis. Donar el premi a una obra publicada és donar-la a una novel·la que ja s'ha pogut veure com funciona i que, a més, s'ha pogut llegir en forma de llibre. Per a un jurat és molt diferent llegir un mecanoscrit o un llibre. En un mecanoscrit sempre pensen que tal cosa es podria canviar o tal altra fer-la més llarga o més curta...

—Les bases del Bertrana de l'any que ve també parlen de seleccionar les obres a través d'una votació popular.

—Això de les votacions populars no em fa gaire gràcia... Cada lector agafa la teva obra i la refà en llegir-la. N'agafa unes coses que l'autor potser havia volgut dir d'una altra manera. Les opinions, per tant, són molt divergents. A més, al públic li pot agradar una obra que no té cap valor o no agradar-li'n una altra que els entesos troben que és magnífica. El parer del públic

val molt per a un escriptor, és clar, però no crec que sigui del tot definitiu. Però, com ja t'he dit, la decisió d'un jurat tampoc no basta. Per altra banda, si es dóna un premi a una obra publicada, s'haurien de tenir en compte totes les obres que s'han publicat en un termini de temps concret, no solament les que aspiren al premi. És clar, això seria molta feina.

—En definitiva, sembla que tot fa crisi: els premis literaris, el món editorial, la novel·la...

—De totes aquestes crisis, jo en sento a parlar des que tinc ús de raó. El que passa és que el món editorial està més malament, i a la gent que comença, per exemple, els costa molt més de publicar que no als que fa anys que escrivim. Els editors, ara, crec que no es volen arriscar tant. Quan jo començava, els editors s'arriscaven més. Però aleshores feien falta escriptors, tot i que es venien menys llibres, fa 22 anys...

—¿Com veus la salut de la literatura catalana?

—Jo, bé, tot i que no estic tant al dia com fa deu o dotze anys. Abans m'ho llegia tot. Ara, trio més. No et puc dir de manera saberuda si la literatura catalana està bé o no. Jo crec, però, que la nostra literatura està al nivell de la francesa, l'anglesa, la italiana o la castellana.

Xènia Bussé